

SEPTUAGESIMA AD 2022

1Kr 9:24–27 (Jr 9:22–23; Mt 20:1–16)

24 Eks te tea, et kes võidu jooksevad, need jooksevad küll kõik, kuigi auhinna saab ainult üks? Jookske nõnda, et teie selle saate!

25 Ent iga võistleja on kasin kõiges; nemad küll selleks, et saada närtsivat pärga, aga meie, et saada närtsimatut.

26 Sellepärast ma jooksen, aga mitte nagu pimesi; ma võitlen, aga mitte nagu tuult pekstes,

27 vaid ma löön oma ihu ja teen ta oma orjaks, et muile jutlustades ma ise ei muutuks väärituks.

Sissejuhatus

Apostel Paulus kirjutas esimese kirja korintlastele 1. sajandi viiekümnendate aastate keskpaiku, tõenäoliselt paar aastat enne kirja roomlastele. Taoliseks arvamuseks annab aluse 1Kr 16:1jj mainitud korjandus Jeruusalemma koguduse heaks, mis Rooma kirja kirjutamise ajaks oli juba toimunud. Kiri on saadetud Efesosest (1Kr 16:8) Pauluse kolmanda misjonireisi ajal (vrd Ap 19).

Korintose kogudus oli rajatud Pauluse enda poolt aastal 50 või 51. Korintosesse tuli Paulus Ateenast, kus tema kuulutustöö üprisiski kesised tagajärjed (vt Ap 17:16–34) aitasid tal loobuda lootusest veenda inimesi inimliku tarkusega ning keskenduda peamisele – kuulutusele ristilöödud Kristusest: «Kui ma teie juurde tulin, vennad, ei tulnud ma eriti üleva kõne või tarkusega kuulutama teile Jumala saladust. Sest ma otsustasin teada teie keskel ainuüksi Jeesusest Kristusest ja Temast kui ristilöödust. Ja ma olin teie juures nõtruses ja kartuses ja suures värinas ning mu kõne ja mu kuulutus ei püüdnud veenda tarkusega, vaid Vaimu ja väe osutamise, et teie usk ei oleks inimlikus tarkuses, vaid Jumala väes.» (1Kr 2:1–5)

See ongi 1. Korintose kirja peateema: sõna ristist, mis on «narrus neile, kes hukuvad», aga «Jumala vägi» neile, kes päästetakse» (1Kr 1:18). Kirja otseseks ajendiks olid Korintose koguduses pärast Pauluse lahkumist tekkinud lõhed ja tülid, mis said alguse nii isikute vahelisest rivaliteedist kui teoloogilistest eriarvamustest ning tõid endaga kaasa mitte ainult erinevatesse «parteidesse» koondumise, vaid ka mitmesuguseid valeõpetusi ja kõlblusetust. Kirja otseseks ajendiks olid Pauluse sõnul «Kloe perelt» saadud teated lõhede ja riiu kohta (1Kr 1:11), samuti korintlaste endi poolt talle saadetud küsimused (1Kr 7:1).

Nagu öeldud, seab Paulus oma kirjas inimliku tarkuse vastu sõnumi ristilöödud Kristusest, kelles saab avalikuks «Jumala saladusse peidetud tarkus», mida «ükski

praeguse ajastu valitsejatest ei ole ära tundnud» (1Kr 2:7j). Sellest tarkusest võib saada osa üksnes Jumala Vaimu abil, kes «uurib läbi kõik, ka Jumala sügavused» (1Kr 2:10) ning kelle tempiks on iga kristlane (1Kr 3:16). Sellest tuleneb, et kristlane peab elama pühaduses, kuna Jumala tempel on püha – hoidudes ühtlasi eneseülendamisest, kuna mitte kellelgi ei ole põhjust ega õigust kiidelda iseendast, sest kõik, mis kellelgi on, on ta saanud Jumalalt (vrd 1Kr 4:7).

Suurelisuse paratamatuteks viljadeks on kõlvatus, andumine ebajumalateenistusele ja korratutele himudele, ülbus ja ülekohus oma kaasvendade suhtes ning omapärase paradoksina ühelt poolt kõikelukubatus, teiselt poolt aga kitsarinnalisus ja oma õiguse tagaajamine teiste arvel (vrd 1Kr 5–6).

Kirja keskosas pühendab Paulus rohkesti tähelepanu mitmesugustele inimsuhetele, nii abielus ja perekonnas (1Kr 7) kui laiemas ringis, rõhutades kohustust hoolida ka nõrgemate südametunnistusest ning hoiduda neile komistuseks saamast (1Kr 8). Samuti peab apostel vajalikuks tuletada Korintose kogudusele meelde head korda, mis peab valitsema jumalateenistustel (1Kr 10–11), ning seda, et kõik vaimuannid on antud mitte isiklikuks, vaid ühiseks kasuks ja koguduse üles ehitamiseks (1Kr 12 ja 14). Kõrgeimaks armuanniks on Pauluse sõnul armastus, milleta kõik muu on tühine (1Kr 13).

Kirja lõpuosa kõneleb surnuist ülestõusmisest, mille Paulus seab tähtsuselt kirja alguses käsitletud Kristuse risti sõnumi kõrvale, rõhutades, et «kui Kristust ei ole üles äratatud, siis tähendab see, et ka meie jutlus on tühine ja tühine on ka teie usk» (1Kr 15:14). Taolise otsekoheuse põhjuseks oli ilmselt asjaolu, et Korintose koguduses leidis inimesi, kes eitasid surnute ülestõusmist: «Kui aga Kristusest kuulutatakse, et Ta on üles äratatud surnuist, kuidas siis mõned teie seast ütlevad, et surnute ülestõusmist ei ole?» (1Kr 15:12) Erilise rõhuga kõneleb Paulus ihulikust ülestõusmisest – ilmselt vastusena neile, kes olid valmis tunnustama üksnes mingit «vaimset» ülestõusmist¹.

1. Korintose kirja viimases peatükis kinnitab Paulus, et ta kavatseb Korintost peagi jälle külastada (1Kr 16:2jj), kusjuures mitte ainult korraks, vaid selleks, et pikemalt paigale jääda (1Kr 16:7).

Martin Luther võtab 1. Korintose kirja keskse sõnumi kokku järgmiselt: «Selles epistlis manitseb P. Paulus korintlasi, et nad peavad olema üksmeelsed usus ja õpetuses ja vaatama, et nad õpiksid hästi peasja, mis on komistuseks kõigele mõistmisele ja tarkusele, nimelt et Kristus on meie pääste.»²

¹ Sarnaselt 1Tm 2:18 mainitud eksiõpetajatele, kes väitsid, et «ülestõusmine on juba toimunud».

² Esimese Korintose kirja eessõna.

Keelelisi märkuseid

Eks te tea – οὐκ οἶδατε – sõnasõnalt: «kas te ei ole näinud / mõistnud / ära tundnud».

Kes võidu jooksevad – οἱ ἐν σταδίῳ τρέχοντες – sõnasõnalt võiks tõlkida ka: «staadionil jooksjad». Rooma στάδιον on umbes 185 meetrile vastav pikkusmõõt, mis tähistab ka sama pikka jooksurada.³

Võistleja – ὁ ἀγωνιζόμενος – sõna ἀγωνίζομαι tähendab «võistlusse astuma», «võistlema», «[kellegagi] jõudu katsuma», ülekantult ka «[raskustega] maadlema / võitlema», «[millegi poole] püüdlema».⁴

On kasin – ἐγκρατεύεται – sõna ἐγκρατεύομαι viitab enesekontrollile, mõõdukusele, enesepiiramisele (näiteks toidu, joogi ja meeleliste naudingute osas).⁵

Närtsivat – φθαρτὸν – sõna φθαρτός tähendab «kaduv», «kuluv», «riknev», «hävimisele määratud».⁶

Pärga – στέφανον – sõna στέφανος tähendab «kroon», «pärg».

Närtsimatut – ἄφθαρτον – või «kadumatut», «hävimatut».⁷

Mitte nagu pimesi – ὡς οὐκ ἀδήλως – sõna ἀδήλως tähendab «ilma selgusetat», «ilma kindla teadmisetat [kuhu või milleks]».⁸

Võitlen – sõna πυκτεύω tuleneb sõnast πυγμή – «rusikas» – ning tähendab õigupoolest «poksima».⁹

³ Vanemates eestikeelsetes piiblitõlgetes on sõna στάδιον kui pikkusmõõdu vastena kasutatud sõna «vagu» (viimases redaktsioonis vaid Ilm 14:20 ja Ilm 21:6), mis Eesti keele seletava sõnaraamatu järgi vastab küll üksnes 50 jalale ehk umbes 15 meetrile.

⁴ Sama algupära on sõna ἀγωνία – «agoonia» –, mida enamasti kasutatakse surmaheitluse tähenduses. 1739. aasta Piiblis: «iggaüks, kes woitleb».

⁵ 1989. aasta Uues Testamendis: «taltsutab ennast».

⁶ 1968. aasta piiblitõlkes: «kaduvat».

⁷ 1739. aasta Piiblis: «hukkaminnetamata»; 1968. aasta piiblitõlkes: «kadumatut».

⁸ 1739. aasta Piiblis: «ei mitte kui teadmatta asja peäle»; 1989. aasta Uues Testamendis: «mitte nagu suunata».

⁹ 1989. aasta Uues Testamendis: «paksin».

Mitte nagu tuult pekstes – ὡς οὐκ ἄερα δέρον – «mitte nagu õhku pekstes/tagudes/rapsides/sahmides».

Löön oma ihu – ὑπωπιάζω¹⁰ μου τὸ σῶμα – see väljend, mida võiks veidi parafrasides tõlkida ka «löön endal [kasvõi] ise silma siniseks», tähistab siin oma ihu täielikku kontrolli all hoidmist, vajadusel ka allasurumist ja talitsemist nii, nagu seda teevad sportlased (antud näite puhul poksijad), et olla võitluses ühelt poolt võimalikult nõtked, teisalt aga võimeline taluma vastase poolt põhjustatud valu.¹¹

Jutlustades – κηρύξας – sõna κηρύσσω tähendab eeskätt «[avalikult välja] kuulutama», «proklameerima»

Ei muutuks väärituks – ἀδόκιμος γένωμαι – spordianaloogiat jätkates võiks tõlkida: «ei osutuks diskvalifitseerituks/kõrvaleheidetuks».¹²

Sisuline analüüs

Pärast kristlaste kõlbeliste, sh vastastikuste kohustuste ja vastutuse käsitlemist esimese Korintose kirja viiendas, kuuendas, seitsmendas ja kaheksandas peatükis keskendub Paulus üheksandas peatükis enda kui Kristuse apostli õigustele ja kohustustele. Viimased, eeskätt kohustus kuulutada evangeeliumi, on Pauluse jaoks mõõtnatult tähtsamad kui esimesed, seepärast on ta loobunud [mitmetest] õigustest, mis tal apostlina oleksid, eeskätt õigusest ülalpidamisele: «Me ei ole seda õigust kasutanud, vaid me lepime kõigega, et me kuidagiviisi ei saaks takistuseks Kristuse evangeeliumile.» (1Kr 9:12)

Niisiis on Pauluse jaoks esikohal kutsumus kuulutada evangeeliumi ning vastutus selle kutsumuse järgimise eest taolisel viisil, et see tuleks kasuks võimalikult paljudele: «Sest kui ma evangeeliumi kuulutan, ei saa ma sellega kiidelda, kuna see kohustus on pandud mu peale, ja häda mulle, kui ma evangeeliumi ei kuuluta... Ma olen kõigile saanud kõigeks, et igal juhul mõned päästa.» (1Kr 9:16.22)

¹⁰ Seda verbi kasutatakse Uues Testamendis veel ainult Lk 18:5, kus jumalakartmatu kohtunik ütleb talle peale käiva lesknaise kohta: «...ometigi, kuna see lesk mind tüütab, muretsen ma talle õiguse, et ta oma lõputu käimisega mind ära ei piinaks.»; 1968. aasta piiblitõlkes: «...ometigi, kuna see lesk mind tüütab, muretsen ma temale õiguse, et ta viimaks ei tuleks ja mulle näkku ei lööks!»; 1989. aasta Uues Testamendis: «...ometigi, kuna seesamune lesk mind ära tüütab, muretsen ma talle õiguse, et ta oma alatise käimisega mul hinge täiesti välja ei võtaks.»

¹¹ 1739. aasta Piiblis: «sunnin omma ihho»; 1968. aasta piiblitõlkes: «talitsen oma ihu»; 1989. aasta Uues Testamendis: «virutan pihta oma ihule».

¹² 1968. aasta piiblitõlkes: «ei saaks kõlvatuks»; 1989. aasta Uues Testamendis üsna ebaõnnestunult: «ei muutuks mannetuks».

Oma vastutuse ja sellest tuleneva enesetalitsemise või enesedistsipliini kirjeldamiseks kasutab Paulus võrdpilti spordimaailmast. On arvatud, et kuna ta viibis aastail 50–52 Korintoses, oli tal võimalik kas näha või vähemalt kuulda iga kahe aasta tagant Korintose lähistel peetud Isthmose mängu.

Tegemist oli ühega neljast Antiik-Kreeka olulisemast spordivõistlusest Olümpia, Püütia ja Nemea mängude kõrval, väidetavalt Olümpia järel tähtsuset teisega. Kui Olümpias ja Nemeas peetud mängud olid pühendatud Zeusile ja Püütia mängud Apollosele, siis Isthmose mängu peeti mere ääres asuvale Korintosele kohaselt merejumal Poseidoni auks.

Isthmose mängudel olid kavas enam-vähem samad spordialad, mis teistelgi mängudel, sh Olümpias: kettaheitest, jooksust, kaugushüppest, odaviskest ja maadlusest koosnev viievõistlus ning lisaks sellele rusikavõitlus (poks), kaarikusõit, kilbijooks ja hobuste võiduajamine. Nagu olümpiamängudel, nii pidi ka Isthmose mängudel osalemiseks eelnevalt põhjalikult valmistuma, et nn lõppvõistlusele kvalifitseeruda, kinnitades vandega, et on kümme kuud treeninud ning et nad võisteldes järgivad kõiki reegleid. Erinevalt Olümpiast, kus võitjaid krooniti õlipuuokstest pärjaga, valmistati Isthmose mängude pärjad tavaliselt männiokstest.¹³

Paulus alustab jooksuvõistlusest, kuigi see, mida ta ütleb, kehtib kõigi spordialade puhul: need, kes võistlevad, teevad seda võidu nimel – et saada nii tasu kui aupärga – ning on valmis ennast selle nimel piirama ja tõsiselt tagant sundima. Iga tõsiseltvõetav võistleja – või võitleja (vt vastavat keelelist märkust) on kõiges kasin või talitsetud. Apostel peab siin silmas enesekontrolli või enesevalitsust, mida ta teisel nimetab Püha Vaimu viljaks (Gl 5:23) ning mis kuulub hädavajalikuna ka õige kogudusevanema (presbüteri) ja ülevaataja (piiskopi) puhul nõutavate omaduste hulka (Tt 1:8).

Kasinusest või enesekontrollist (ἐγκρατεύομαι) on juttu ka 1. Korintose kirja seitsmendas peatükis, kus Paulus nimetab seda vallalistest ja leskedest kõneldes: «Kui nad aga ei suuda end taltsutada, siis nad abiellugu, sest parem on abielluda kui himudes põleda.»

Sportlaste taotletava närtsiva või kaduva pärja asemel peavad kristlased – ja eriti apostlid, keda Paulus siin eeskätt silmas peab – püüdlema kadumatu, närtsimatu pärja poole, milleks on kahtlemata õigeks mõistmine ja igavene elu. Sarnaselt kirjutab Paulus oma õpilasele Timoteosele oma eluteele ja -võitlusele tagasi vaadates: «Olen võidelnud head võitlemist, lõpetanud elujooksu, säilitanud usu. Nüüd on mulle valmis pandud õiguse pärg, mille Issand, õiglane kohtunik, oma päeval mulle annab, aga mitte üksnes mulle, vaid kõikidele, kes igatsevad tema ilmumist.» (2Tm 4:7j)

¹³ Mõnedel andmetel võisid võistlejad (võib-olla need, kes esinesid kehvemalt) saada vahetevahel ka näribunud või kuivanud selleripealsetest valmistatud pärja.

Sarnast spordimaailmast pärit analoogiat kasutades kirjutab apostel Paulus ka oma armsatele filiplastele: «Vennad, ma ei arva endast, et ma selle (surnuist ülestõusmise – vt Fl 3:11) olen kätte saanud, ühte aga ma ütlen: Ma unustan kõik, mis on taga, ja sirutun eesoleva poole, ma püüdlen sihtmärgi poole, Jumala üleva kutsumise võiduhinna poole Kristuses Jeesuses.» (Fl 3:13j)

Paulus võrdleb end pühendunud jooksjaga, kes teab, kuhu (ja milleks) ta jookseb, ning vilunud poksijaga (rusikavõitlejaga), kes ei rapsi pimesi õhku, suutmata vastasele pihta saada, vaid teeb kõik selleks, et ta ihu võimalikult hästi treenituna kõiges tema kontrollile alluks ning just seda korda saadaks, mida ta tahab – piltlikult öeldes, et iga rusikahoop maanduks täpselt sinna, kuhu see on suunatud. Kui vaja, tuleb selle käigus leppida siniste plekkidega ka omaenda ihul – peasi, et ollakse valmis kõigest vastase poolt tekitatavast valust hoolimata edasi võitlema kuni võidupärja pälvimiseni.

Ilmselt peab Paulus siin silmas kahte asja. Esiteks oma kutsumust tegutseda apostlina mitte enda, vaid teiste kasuks: selleks, et kuulutada neile evangeeliumi ja kasvõi endast loobumise hinnaga võimalikult paljud päästa: «Sest ehk ma küll olen sõltumatu kõigist inimestest, hakkasin ma kõikide orjaks, et võita võimalikult palju. Ma olen saanud juutidele juudiks, et võita juute, Seaduse all olijatele – ehkki ma ise küll ei ole seadusealune – olen saanud seadusealuseks, et võita seadusealuseid. Seaduseta olijatele ma olen saanud seadusetuks – ehkki ma ise ei ole ilma Jumala seaduseta, vaid Kristuse seaduses –, et võita neid, kes elavad Seaduseta, nõrkadele ma olen saanud nõrgaks, et võita nõrku. Ma olen kõigile saanud kõigeks, et igal juhul mõned päästa.» (1Kr 9:19–22)

Samal ajal aga ei taha Paulus kahtlemata kaotada ka omaenda hingeõndsust: «Aga seda kõike ma teen evangeeliumi pärast, et saada selle kaasosaliseks.» (1Kr 9:23) Ta ei taha, et ta teistele jutlustades osutuks ise kõrvale heidetuks, sporditerminoloogiat kasutades diskvalifitseerituks (1Kr 9:27; vt vastavat keelelist märkust).

Järgmises peatükis kasutab Paulus sama sõnumi väljendamiseks teist pilti, kirjeldades Iisraeli rahva vabanemist Egiptuse orjapõlvest ja teekonda Töötatud Maa poole, mille kohta ta peab kurvastusega tõdema, et «enamik neist ei olnud Jumalale meelepärased ning nad löödi maha kõrbes» (1Kr 10:5). Pauluse sõnul on need lood «saanud meile näiteiks, et meie ei himustaks kurja, nii nagu nemad himustasid» (1Kr 10:6), ning ta jätkab selle kurja täpsema määratlemisega: eeskätt on selleks ebajumalateenistus, Jumala kiusamine ja nurisemine.

Paulus näitab, et kuigi ta hindab oma apostliametit – eriti sellega kaasnevaid kohustusi ja vastutust – väga kõrgelt, ei näe ta selles midagi, mis oleks antud talle tema enda pärast, justkui nautimiseks, vaid ta on seeläbi Jumala teenistuses ülesandega tuua paljudele inimestele Jumala pääste. Selle nimel on ta valmis saama kõigile kõigeks ja võidupärja pälvimiseks endastki – sealhulgas igasugusest eneseuhkusest ja

apostliametiga kaasnevatest õigustest – loobuma: «...minagi püüan igati kõigile meeldida ning ei otsi oma, vaid paljude kasu, et nad päästetaks.» (1Kr 10:33)

Nii võib Paulus ka ilma igasuguse võltstagasihoidlikkuse või valehäbita ütelda: «Võtke mind eeskujuks, nagu mina võtan Kristuse!» (1Kr 11:1) On üsna kindel, et oma nõtrusest üliselgelt teadlik Paulus ei pea ennast ei esimeseks staadionil ega juba võidupärja võitnuks. Aga sellest hoolimata, et ta on viimaste hulgas kui «äbarik» (1Kr 15:8), on ta valmis andma endast kõik, et Jumala poolt talle töötatud ja kingitud pärga mitte kaotada – pärga, mille kättevõitjaks ja kätte andjaks ei ole mitte tema ise, vaid Issand, ja milleks vähemalt teataval määral on ka kõik need, kelle pääsemisele tal on õnnestunud kaasa aidata, nagu Paulus sedastab kirjas filiplastele: «Niisiis, mu armsad ja igatsetud vennad, minu rõõm ja aupärg...» (Fl 4:1)

Jutluseks

Septuagesima pühapäevaga ehk kolmanda pühapäevaga enne paastuaega algab nn eelpaastuaeg, mis läänekiriku traditsioonilises liturgias väljendub peaasjalikult selles, et sarnaselt paastuajaga asendub roheline liturgiline värv violetsega ning missal ei laulda/loeta enam Gloriat ega Alleluiat. EELK tava kohaselt leiavad need muutused aset alates Tuhkapäevast, nii et seda olulisem on – et Septuagesima-aeg ei jääks ainult kirjatäheks liturgiaroomatutes – rõhutada selle liturgilise perioodi sisulist tähendust.

Septuagesima-aja mõtteks on kahtlemata valmistumine paastuajaks. Kuna viimane on vana traditsiooni kohaselt ristimiskandidaatide ettevalmistusaeg, mille kestel need, kes juba on ristitud, end oma kutsumist ja neile osaks saanud Jumala armu meenutades läbi katsuvad, on eelpaastuaja keskseteks teemadeks kutsumine, uues elus käimine ja hea vilja kandmine ning Jeesuse ustav järgimine Tema ristiteel. Sellest kõnelevad ka eelpaastuaja kolme pühapäeva vanakiriklikud evangeeliumid (Mt 20:1–16; Lk 8:4–15; Lk 18:31–43).

EELK Kirikukäsiraamatu lugemiskava järgi loetakse Septuagesima pühapäeva vanakiriklikku Evangeeliumi (Mt 20:1–16) esimesel lugemisaastal. Selleks on Jeesuse tähendamissõna viinamäe töölistest, keda viinamäe omanik on kutsunud erineval tunnil ning kes sellest tulenevalt on pidanud ka erineval määral vaeva nägema, ent kellele tasutakse siiski täpselt ühepalju. Jeesus näitab selle tähendamissõnaga nii Jumala armu ja heldust, mida Ta on valmis kinkima viimaselegi Tema juurde tulijale, kui ka Issanda kutsele järgnenute kohustust Tema viinamäel ustavalt töötada, teades, et see töögi ei ole mitte inimese teene Jumalale, vaid Jumala kingitus inimesele.

Esimese lugemisaasta Vana Testamendi lugemiseks (Jr 9:22–23) on Jumala manitsus, et inimesed ei kiitleks mitte omaenda tarkusest, vägevusest ega rikkusest, vaid üksnes sellest, et nad tohivad tunda Issandat, kes «teeb head, õigust ja õiglust maal».

Vana Testamendi lugemine ja Evangeelium aitavad Epistli käsitlemisel hoiduda sellest, et apostel Pauluse poolt kasutatud pildid spordimaailmast tekitaksid mulje, nagu saaks inimene isikliku pingutuse varal Jumala armu või päästet ära teenida. Jumala arm ja pääste on Tema vaba kingitus – aga inimene võib selle kingituse kaotada, kui ta suhtub sellesse hoolimatult ega oska seda hinnata kasvõi niigi kõrgelt, nagu sportlane hindab kaduvat pärga, millega teda võidu puhul austatakse. Kristlane peab suutma keskenduda eesmärgile, mille poole ta on teel – mitte pimesi ega sihitult siia-sinna jooksma või sõgeda (või väsinud või seesmiselt juba alla andnud) poksija kombel vastasele pihta saamata õhku rapsima.

Kristlane peab olema valmis loobuma mugavusest ja lodevusest ning suutma ennast kõiges kontrollida ja juhtida, kusjuures mitte ainult omaenda hingeõndsust silmas pidades, vaid veelgi enam selleks, et aidata pääseda teistel enda ümber. See ei ole mitte ainult nende ülesanne, kelle kätte on usaldatud apostli- või mõni muu konkreetne kiriklik amet, vaid iga ristiniimese vaieldamatu kohustus ja vastutus.

Jutluse võib ehitada üles näiteks järgmiste punktidenä:

1. Apostel Paulus, kellel on probleeme sellega, et tema kui apostli autoriteet on paljude Korintose koguduse liikmete silmis kõikuma löönud, kõneleb 1. Korintose kirja üheksandas peatükis enda kui apostli õigustest ja kohustustest. Ta rõhutab seejuures väga selgelt, et teda ei huvita oma õiguste maksmapanemine. Teda huvitab üksnes oma kohustuste võimalikult vastutustundlik täitmine – selleks, et võimalikult paljud võiksid saada osa jumalikust päästest. Selle nimel on Paulus valmis loobuma iseendast ja saama «kõigile kõigeks».
2. Muuhulgas kasutab Paulus Korintlastele ilmselt päris hästi tuntud võrdpilti spordimaailmast: iga kristlane, eeskätt aga apostel, on nagu võistleja spordiarenil, jooksja või poksija, kelle eesmärgiks on saada kroonitud võidupärjaga. Selle nimel on sportlane valmis paljustki loobuma, ennast piirama, distsiplineerima, sundima, vaeva ja valu nägema. Paulus ei naeruväärista seda, ent ei jäta ka rõhutamata, et kui sportlased teevad seda kaduva pärja nimel, siis meile, kristlastele, on töötatud ja Kristuses – Tema enesest loobumises ja eneseandmises – Jumala poolt kingitud midagi mõõtmatult enamat: igavese elu kadumatu võidupärg.
3. Pauluse sõnul ei ole see kõik aga oluline mitte ainult isiklikku pääsemist silmas pidades, vaid veelgi enam teiste inimeste pärast meie ümber. Sellisena on Paulus meile kõigile eeskujuks – nagu ta ise on võtnud eeskujuks ennast meie eest ja meie heaks andnud Kristuse. Ka meie oleme kutsutud – endast viimast andvate sportlaste kombel – mitte ainult selleks vaeva nägema, et ise meile Jumala poolt kingitud armu ja päästet mitte kaotada, vaid ka selleks, et aidata jumalikust päästest osa saada neil, kellega me oma elus kokku puutume. On päris kindel, et Paulus ei jätnud kasutamata ühtegi kokkupuudet mitte ühegi inimesega, et talle evangeeliumi kuulutada. Kuidas on meiega?